

Τα μανικά νυσγιά

Ινδικό παραμύθι.

Κάποτε σε μια πλούσια μαρμαροκτισμένη χώρα, βασίλευε ένας καλός βασιλιάς που τον έλεγαν Σακουντάλα.

Ήταν γνωστός ως τα πέρατα του κόσμου και όλοι συμφωνούσαν πως έπρεπε να τον ονομάσουν βασιλιά της Χαράς.

Ο Σακουντάλα αγαπούσε τους υπηκόους του, σαν να ήταν δικά του παιδιά μα, πιο πολύ. Αγαπούσε το μονάκριβο γιό του τον Ρουβίμ.

Παρ' ότι όμως και βασιλιάς, η πίκρα που ένοιωθε αυτός και η γυναίκα του η βασίλισσα μάτωνε την καρδιά του.

Το βασιλόπουλο ήταν ένα όμορφο και γερό παλικάρι, άκουγε πάντα τους γονείς του, αλλά είχε ένα ελάττωμα από τότε που γεννήθηκε: Είχε πολύ μεγάλα ματόκλαδα!

Μα θα αναρωτιέστε, είναι ελάττωμα αυτό ή χάρισμα;

Για τον πρίγκιπα μας όμως, ήταν ελάττωμα, γιατί όταν έβλεπε κανέναν άνθρωπο

λυπημένο ή φτωχό, τα ματόκλαδά του σκέπαζαν τα μάτια του και δεν έβλεπε τη δυστυχία των άλλων κι ύστερα, γινόταν τόσο κακός που φερόταν απότομα σ' όποιον βρίσκονταν μπροστά του...

Αργότερα γνώρισε μια βασιλοπούλα και της εκμυστηρεύτηκε το τι του συνέβαινε

και πως στενοχωριόταν ο ίδιος αλλά και οι γονείς του γι αυτή του τη κατάσταση.

Εκείνη συγκινήθηκε και του υποσχέθηκε να τον βοηθήσει! Μετά από πολλές περιπέτειες βρήκε έναν σοφό, που της έδωσε τη λύση :

-Άκουσε , καλή μου κόρη: Θα σου δώσω να του πας ένα ζευγάρι γυαλιά ,που θα τα φοράει για δυο χρόνια συνέχεια και μόνο όταν κοιμάται ή όταν πλένεται θα τα βγάζει. Στη διάρκεια αυτή όμως θα πρέπει να ζει σαν ένας απλός άνθρωπος κι όχι σαν

βασιλόπουλο μέσα στο παλάτι του. Πρέπει να ζήσει με τους φτωχούς ανθρώπους, να κάνει όλα τα επαγγέλματα ακόμη και το ζητιάνο και τότε θα γιατρευτεί.

Ο νέος που ήθελε να γιατρευτεί, ακολούθησε πιστά τις συμβουλές του σοφού: έκανε όλα τα επαγγέλματα, δούλεψε σκληρά,και είδε πόσο κουραστικά είναι όλα και κατάλαβε πως οι φτωχοί ,πραγματικά αγωνίζονται για να κερδίζουν το ψωμί τους! Έγινε ακόμη και ζητιάνος κι όταν βρισκόταν κανένας άπονος πλούσιος που, αντί να του δώσει ελεημοσύνη, τον έβριζε και τον χτυπούσε ,τότε έκλαιγε...

Ένα μόνο δεν είχε δοκιμάσει:να έχει οικογένεια και παιδιά που πεινάνε και να μη μπορεί να τα ταίσει.

Στο δρόμο λοιπόν, συνάντησε δυο ορφανά παιδιά που δεν είχαν κανένα να τα φροντίσει .Τότε άνοιξε το σακουλάκι του , αγόρασε λίγο ψωμί και τους είπε να τον οδηγήσουν στο καλύβι τους.Εκεί κάθισε μαζί τους ,τους έδωσε όλο το ψωμί ενώ,

εκείνος έμεινε νηστικός δυο μέρες .Έπειτα βγήκε να ζητιανέψει για τα δυο αδέρφια για να τους πάει φαγητό. Εκείνο το βράδυ όμως ,έκλαψε τόσο πολύ που τα πολλά

του δάκρυα κατάφεραν να ξεκολλήσουν τα μακριά του ματόκλαδα!...

Όταν ήρθε η ώρα να γυρίσει στο παλάτι του πατέρα του ,πήρε και τα δυο ορφανά μαζί του και τα παρουσίασε στους γονείς του, εκείνοι τους δέχτηκαν με χαρά και από τότε δεν τους έλειψε τίποτε...

Τα ματόκλαδα δεν κατέβαιναν πια να τον εμποδίζουν να βλέπει τη δυστυχία ,τη φτώχεια και την απελπισία των άλλων....

Τα μαγικά γυαλιά τα έβαλε μέσα σε μια γυάλα στο κέντρο του παλατιού και κάθε μέρα που περνούσε από κει,θυμόταν τα παθήματα αλλά και τα ...μαθήματά του!...

Όταν αργότερα έγινε ο ίδιος βασιλιάς πήρε την ίδια φήμη με τον ξακουστό και

καλό-καρδο πατέρα του....

Ελπίζω να καταλάβετε όσοι διαβάσετε αυτή την όμορφη και διδακτική περιπέτεια και αν θέλει κανείς να βρει εκείνο το σοφό για να αγοράσει τα « μαγικά γυαλιά»,είμαι σίγουρη πως ξέρει που να τον βρει...

Πηγή: synodoiporia.gr